

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 513

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 2 iunie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
531. — Ordin al ministrului transporturilor și infrastructurii privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli modificat pe anul 2025 al Autorității de Siguranță Ferroviară Române — ASFR	2–6
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 124 din 7 aprilie 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	7–10
Decizia nr. 125 din 7 aprilie 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	11–16

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR ȘI INFRASTRUCTURII

ORDIN

privind aprobarea bugetului de venituri și cheltuieli modificat pe anul 2025 al Autorității de Siguranță Feroviară Române — ASFR

Având în vedere referatul Direcției economice nr. 2.073/16.238 din 21.05.2025 prin care se propune spre aprobare bugetul de venituri și cheltuieli modificat pe anul 2025 al Autorității de Siguranță Feroviară Române — ASFR,

în conformitate cu prevederile art. 16 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 1 și art. 3 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 14/2023 privind reorganizarea unor instituții publice din domeniul feroviar în subordinea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii,

în temeiul prevederilor art. 1 alin. (1) și ale art. 6 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 309/2023 privind organizarea și funcționarea Autorității de Siguranță Feroviară Române — ASFR și ale art. 9 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 370/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor și infrastructurii emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Se aprobă bugetul de venituri și cheltuieli modificat pe anul 2025 al Autorității de Siguranță Feroviară Române — ASFR, care funcționează în subordinea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii și care se finanțează din venituri proprii, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Defalcarea pe trimestre a indicatorilor prevăzuți în bugetul de venituri și cheltuieli modificat al Autorității de Siguranță Feroviară Române — ASFR se aprobă de către Consiliul de conducere al acesteia.

Art. 2. — (1) Cheltuielile totale aferente veniturilor înscrise în bugetul de venituri și cheltuieli modificat al Autorității de Siguranță Feroviară Române — ASFR reprezintă limite maxime și nu pot fi depășite decât în cazuri justificate și numai cu aprobarea ministrului transporturilor și infrastructurii.

(2) În cazul în care în execuție se înregistrează nerealizări ale veniturilor aprobate, Autoritatea de Siguranță Feroviară Română — ASFR poate efectua cheltuieli proporțional cu gradul de realizare a veniturilor.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul transporturilor și infrastructurii,
Sorin-Mihai Grindeanu

MINISTERUL TRANSPORTURILOR ȘI INFRASTRUCTURII

BUGETUL DE VENITURI ȘI CHELTUIELI
modificat pe anul 2025 al Autorității de Siguranță Feroviară Române — ASFR

- mii lei -

Cap./ Titlu	Subcap. Articol	Paragraf Alineat	Denumirea indicatorilor	Program 2025
A	B	C	D	1
00.01	10		VENITURI PROPRII TOTAL VENITURI	87.612,00
00.02			I. VENITURI CURENTE	67.612,00
29.00			C. VENITURI NEFISCALE	67.612,00
33.00	10		C2.VÂNZĂRI DE BUNURI ȘI SERVICII	67.612,00
33.10			VENITURI DIN PRESTĂRI DE SERVICII ȘI ALTE ACTIVITĂȚI	67.212,00
	08		Venituri din prestări servicii	67.212,00
	20		Venituri din cercetare	
	50		Alte venituri din prestări de servicii și alte activități	
35.10			AMENZI, PENALITĂȚI ȘI CONFISCĂRI	400,00
	50		Alte amenzi, penalități și confiscări	400,00
39.10			II.VENITURI DIN CAPITAL	
	50		Alte venituri din valorificarea unor bunuri	
40.10			III. OPERAȚIUNI FINANCIARE	20.000,00
	15		Sume utilizate din excedentul anului precedent pentru efectuarea de cheltuieli	20.000,00
84.10	50		CHELTUIELI TOTAL	
			I. Credite de angajament	87.612,00
			II. Credite bugetare	87.612,00
01			CHELTUIELI CURENTE	
			I. Credite de angajament	67.504,00
			II. Credite bugetare	67.504,00
10			Titlul I. CHELTUIELI DE PERSONAL	
			I. Credite de angajament	55.972,00
			II. Credite bugetare	55.972,00
	10.01		Cheltuieli salariale în bani	
			I. Credite de angajament	53.904,00
			II. Credite bugetare	53.904,00
		01	Salarii de bază	
			I. Credite de angajament	42.000,00
			II. Credite bugetare	42.000,00
		05	Sporuri pentru condiții de muncă	
			I. Credite de angajament	10.400,00
			II. Credite bugetare	10.400,00
		06	Alte sporuri	
			I. Credite de angajament	
			II. Credite bugetare	
		12	Indemnizații plătite unor persoane din afara unității	
			I. Credite de angajament	604,00
			II. Credite bugetare	604,00
		13	Drepturi de delegare	
			I. Credite de angajament	180,00
			II. Credite bugetare	180,00
		17	Indemnizații de hrană	
			I. Credite de angajament	
			II. Credite bugetare	
		30	Alte drepturi salariale în bani	
			I. Credite de angajament	720,00
			II. Credite bugetare	720,00
	10.02		Cheltuieli salariale în natură	
			I. Credite de angajament	808,00
			II. Credite bugetare	808,00
		01	Tichete de masă	
			I. Credite de angajament	20,00
			II. Credite bugetare	20,00
		05	Transport la și de la locul de munca	
			I. Credite de angajament	788,00
			II. Credite bugetare	788,00

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

- mii lei -

Cap./ Titlu	Subcap. Articol	Paragraf Alineat	Denumirea indicatorilor	Program 2025
A	B	C	D	1
	10.03		Contribuții	
			I. Credite de angajament	1.260,00
			II. Credite bugetare	1.260,00
		07	Contribuția asiguratorie pentru muncă	
			I. Credite de angajament	1.260,00
			II. Credite bugetare	1.260,00
20			Titlul II. BUNURI ȘI SERVICII	
			I. Credite de angajament	7.932,00
			II. Credite bugetare	7.932,00
	20.01		Bunuri și servicii	
			I. Credite de angajament	4.129,00
			II. Credite bugetare	4.129,00
		01	Furnituri de birou	
			I. Credite de angajament	24,00
			II. Credite bugetare	24,00
		02	Materiale pentru curățenie	
			I. Credite de angajament	75,00
			II. Credite bugetare	75,00
		03	Încălzit, iluminat și forță motrică	
			I. Credite de angajament	660,00
			II. Credite bugetare	660,00
		04	Apă, canal și salubritate	
			I. Credite de angajament	150,00
			II. Credite bugetare	150,00
		05	Carburanți și lubrifianți	
			I. Credite de angajament	260,00
			II. Credite bugetare	260,00
		06	Piese de schimb	
			I. Credite de angajament	140,00
			II. Credite bugetare	140,00
		07	Transport	
			I. Credite de angajament	
			II. Credite bugetare	
		08	Poștă, telecomunicații, radio, tv, internet	
			I. Credite de angajament	548,00
			II. Credite bugetare	548,00
		09	Materiale și prestări de servicii cu caracter funcțional	
			I. Credite de angajament	804,00
			II. Credite bugetare	804,00
		30	Alte bunuri și servicii pentru întreținere și funcționare	
			I. Credite de angajament	1.468,00
			II. Credite bugetare	1.468,00
	20.02		Reparații curente	
			I. Credite de angajament	
			II. Credite bugetare	
	20.04		Medicamente și materiale sanitare	
			I. Credite de angajament	12,00
			II. Credite bugetare	12,00
		01	Medicamente	
			I. Credite de angajament	
			II. Credite bugetare	
		02	Materiale sanitare	
			I. Credite de angajament	12,00
			II. Credite bugetare	12,00
	20.05		Bunuri de natura obiectelor de inventar	
			I. Credite de angajament	465,00
			II. Credite bugetare	465,00
		01	Uniforme și echipament	
			I. Credite de angajament	60,00
			II. Credite bugetare	60,00
		03	Lenjerie și accesorii de pat	
			I. Credite de angajament	
			II. Credite bugetare	
		30	Alte obiecte de inventar	
			I. Credite de angajament	405,00
			II. Credite bugetare	405,00

- mii lei -

Cap./ Titlu	Subcap. Articol	Paragraf Alineat	Denumirea indicatorilor	Program 2025
A	B	C	D	1
	20.06		Deplasări, detașări, transferări	
			I. Credite de angajament	828,00
			II. Credite bugetare	828,00
		01	Deplasări interne, detașări, transferări	
			I. Credite de angajament	504,00
			II. Credite bugetare	504,00
		02	Deplasări în străinătate	
			I. Credite de angajament	324,00
			II. Credite bugetare	324,00
	20.11		Cărți, publicații și materiale documentare	
			I. Credite de angajament	24,00
			II. Credite bugetare	24,00
	20.12		Consultanță și expertiză	
			I. Credite de angajament	
			II. Credite bugetare	
	20.13		Pregătire profesională	
			I. Credite de angajament	252,00
			II. Credite bugetare	252,00
	20.14		Protecția muncii	
			I. Credite de angajament	192,00
			II. Credite bugetare	192,00
	20.25		Cheltuieli judiciare și extrajudiciare derivate din acțiuni în reprezentarea intereselor statului, potrivit dispozițiilor legale	
			I. Credite de angajament	
			II. Credite bugetare	
	20.30		Alte cheltuieli	
			I. Credite de angajament	2.030,00
			II. Credite bugetare	2.030,00
		01	Reclamă și publicitate	
			I. Credite de angajament	
			II. Credite bugetare	
		02	Protocol și reprezentare	
			I. Credite de angajament	82,00
			II. Credite bugetare	82,00
		03	Prime de asigurare non-viață	
			I. Credite de angajament	180,00
			II. Credite bugetare	180,00
		04	Chirii	
			I. Credite de angajament	780,00
			II. Credite bugetare	780,00
		07	Fondul Președintelui/Fondul conducătorului instituției publice	
			I. Credite de angajament	12,00
			II. Credite bugetare	12,00
		30	Alte cheltuieli cu bunuri și servicii	
			I. Credite de angajament	976,00
			II. Credite bugetare	976,00
55			Titlul VII. ALTE TRANSFERURI	
			I. Credite de angajament	24,00
			II. Credite bugetare	24,00
	55.02		Transferuri curente în străinătate (către organizații internaționale)	
			I. Credite de angajament	24,00
			II. Credite bugetare	24,00
		01	Contribuții și cotizații la organisme internaționale	
			I. Credite de angajament	24,00
			II. Credite bugetare	24,00
57			Titlul IX. ASISTENȚĂ SOCIALĂ	
			I. Credite de angajament	3.172,00
			II. Credite bugetare	3.172,00
	57.02		Ajutoare sociale	
			I. Credite de angajament	3.172,00
			II. Credite bugetare	3.172,00
		01	Ajutoare sociale în numerar	
			I. Credite de angajament	2.904,00
			II. Credite bugetare	2.904,00
		03	Tichete de creșă și tichete sociale pentru grădiniță	

- mii lei -

Cap./ Titlu	Subcap. Articol	Paragraf Alineat	Denumirea indicatorilor	Program 2025
A	B	C	D	1
			I. Credite de angajament	160,00
			II. Credite bugetare	160,00
		04	Tichete cadou pentru cheltuieli sociale	
			I. Credite de angajament	108,00
			II. Credite bugetare	108,00
59			Titlul XI. ALTE CHELTUIELI	
			I. Credite de angajament	404,00
			II. Credite bugetare	404,00
	59.40		Sume aferente persoanelor cu handicap neîncadrate	
			I. Credite de angajament	404,00
			II. Credite bugetare	404,00
			CHELTUIELI DE CAPITAL	
			I. Credite de angajament	20.108,00
			II. Credite bugetare	20.108,00
71			Titlul XV. ACTIVE NEFINANCIARE	
			I. Credite de angajament	20.108,00
			II. Credite bugetare	20.108,00
	71.01		Active fixe	
			I. Credite de angajament	20.108,00
			II. Credite bugetare	20.108,00
		01	Construcții	
			I. Credite de angajament	20.000,00
			II. Credite bugetare	20.000,00
		02	Mașini, echipamente și mijloace de transport	
			I. Credite de angajament	108,00
			II. Credite bugetare	108,00
		03	Mobilier, aparatură birotică și alte active corporale	
			I. Credite de angajament	
			II. Credite bugetare	
		30	Alte active fixe	
			I. Credite de angajament	
			II. Credite bugetare	
	71.03		Reparații capitale aferente activelor fixe	
			I. Credite de angajament	
			II. Credite bugetare	

Date de fundamentare a cheltuielilor de personal în bugetul de venituri și cheltuieli modificat pe anul 2025:

- 1) Număr mediu de personal: 219 persoane
- 2) Câștigul mediu brut lunar: 19.863 lei/salariat
- 3) În câștigul mediu salarial brut lunar de la punctul 2) nu este cuprinsă și suma de 439.224 lei aferentă salariilor Directorului General.
- 4) În cheltuielile salariale în bani sunt cuprinse și indemnizațiile membrilor Consiliului de Conducere (suma de 604 mii lei), indemnizațiile de delegare (suma de 180 mii lei).
- 5) În câștigul mediu salarial brut lunar nu este cuprinsă suma de 720 mii lei reprezentând decontare servicii turistice conform CCM și diferențele salariale ce se vor achita ca urmare a punerii în aplicare a sentințelor judecătorești definitive.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 124

din 7 aprilie 2025

Dosar nr. 2.611/1/2024

Mariana Constantinescu

— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului

Carmen Elena Popoiag

— președintele Secției I civile

Adina Oana Surdu

— președintele Secției a II-a civile

Elena Diana Tămagă

— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal

Beatrice Ioana Nestor

— judecător la Secția I civilă

Denisa Livia Băldean

— judecător la Secția I civilă

Mirela Vișan

— judecător la Secția I civilă

Liviu Eugen Făget

— judecător la Secția I civilă

Mihaela Glodeanu

— judecător la Secția I civilă

Roxana Popa

— judecător la Secția a II-a civilă

Ruxandra Monica Duță

— judecător la Secția a II-a civilă

Cosmin Horia Mihăianu

— judecător la Secția a II-a civilă

Ștefan Ioan Lucaciuc

— judecător la Secția a II-a civilă

Marcela Marta Iacob

— judecător la Secția a II-a civilă

Luiza Maria Păun

— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Doina Vișan

— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Carmen Mihaela Voinescu

— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Ionel Florea

— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Mădălina Elena Vladu Crevon

— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 2.611/1/2024, la care s-a conexas Dosarul nr. 3.032/1/2024, este legal constituit, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și art. 35 alin. (3) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizările

formulate de Tribunalul Dâmbovița în Dosarul nr. 870/120/2023, în vederea lămuririi următoarei probleme de drept: Dacă, în cadrul familiei ocupaționale „Justiție”, judecătorii și asistenții judicari pot beneficia, în temeiul art. 38-40, 120, 123 din Codul muncii cu aplicarea art. 1.345 din Codul civil, de contravaloarea muncii suplimentare prestate raportat la indemnizația din ultimii 3 ani anterior formulării acțiunii, și de Tribunalul Galați în Dosarul nr. 1.002/121/2023, în vederea lămuririi următoarei probleme de drept: Dacă perioada de asigurare a permanenței inactive de către magistratul aflat la dispoziția angajatorului, fără să îndeplinească nicio activitate, dar putând în orice moment să i se ceară să își îndeplinească atribuțiile, reprezintă muncă suplimentară în accepțiunea de timp de lucru stabilit prin prevederile Directivei 2003/88 CE a Parlamentului European, remunerarea magistratului urmând a fi făcută prin coroborarea art. 8 alin. (1) din cap. VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 cu art. 123 alin. (1) din Codul muncii.

5. Magistratul-asistent învederează că la dosar a fost depus raportul întocmit.

6. Președintele completului, doamna judecător Mariana Constantinescu, constatând că nu mai sunt alte completări, chestiuni de invocat sau întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunilor de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizărilor

7. Tribunalul Dâmbovița — Secția I civilă a dispus, prin Încheierea din 24 octombrie 2024, în Dosarul nr. 870/120/2023, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024*), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la prima problemă de drept.

8. Sesizarea a fost înregistrată la 15 noiembrie 2024, cu nr. 2.611/1/2024, termenul de judecată fiind stabilit la 7 aprilie 2025.

9. Ulterior, pe rolul instanței supreme a fost înregistrată, cu nr. 3.032/1/2024, sesizarea formulată de Tribunalul Galați — Secția I civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la cea de-a doua problemă de drept.

10. Având în vedere existența unei strânse legături dintre obiectul primei sesizări și cel al sesizării înregistrate ulterior, în temeiul art. 2 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, s-a dispus conexarea Dosarului nr. 3.032/1/2024 la Dosarul nr. 2.611/1/2024.

II. Normele legale incidente

11. Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Legea-cadru nr. 153/2017*

Anexa nr. V „Familia ocupațională de funcții bugetare «Justiție» și Curtea Constituțională”

Capitolul VIII „Reglementări specifice personalului din sistemul justiției”

Secțiunea a 2-a „Salarizarea judecătorilor, procurorilor, a personalului de specialitate juridică asimilat acestora și a magistraților-asistenți”

„Art. 8. — (1) Judecătorii, procurorii și magistrații-asistenți au dreptul, pentru activitatea desfășurată, la o indemnizație de încadrare stabilită în raport cu nivelul instanțelor sau parchetelor sau, după caz, cu gradul profesional obținut, cu funcția deținută și, după caz, cu vechimea în muncă și în funcție, potrivit prevederilor prezentei legi.”

12. Codul muncii

„Art. 120. — (1) Munca prestată în afara duratei normale a timpului de muncă săptămânal, prevăzută la art. 112, este considerată muncă suplimentară.

(2) Munca suplimentară nu poate fi efectuată fără acordul salariatului, cu excepția cazului de forță majoră sau pentru lucrări urgente destinate prevenirii producerii unor accidente ori înlăturării consecințelor unui accident. (...)”

Art. 123. — (1) În cazul în care compensarea prin ore libere plătite nu este posibilă în termenul prevăzut de art. 122 alin. (1) în luna următoare, munca suplimentară va fi plătită salariatului prin adăugarea unui spor la salariu corespunzător duratei acesteia.

(2) Sporul pentru munca suplimentară, acordat în condițiile prevăzute la alin. (1), se stabilește prin negociere, în cadrul contractului colectiv de muncă sau, după caz, al contractului individual de muncă, și nu poate fi mai mic de 75% din salariul de bază.”

13. Codul civil

„Art. 1.345. — Cel care, în mod neimputabil, s-a îmbogățit fără justă cauză în detrimentul altuia este obligat la restituire, în măsura pierderii patrimoniale suferite de cealaltă persoană, dar fără a fi ținut dincolo de limita propriei sale îmbogățiri.”

III. Expunerea proceselor

14. Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Dâmbovița — Secția I civilă, reclamantii, persoane fizice, în contradictoriu cu pârâții statul român prin Ministerul Finanțelor Publice, Înalta Curte de Casație și Justiție, Curtea de Apel (...), Tribunalul (...), Tribunalul (...) și Tribunalul (...), au solicitat obligarea pârâților să aloce fondurile necesare pentru plata drepturilor salariale cuvenite și neachitate pentru munca suplimentară prestată, raportat la indemnizațiile lunare, pe ultimii 3 ani, actualizate.

15. Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Galați, reclamanta, persoană fizică, a solicitat, în contradictoriu cu pârâții Tribunalul (...), Curtea de Apel (...), Tribunalul (...) și Curtea de Apel (...), să se constate că perioada serviciului de permanență în calitate de judecător de permanență și judecător de drepturi și libertăți la nivelul Judecătoriei (...) și Judecătoriei (...), stabilită prin planificarea de permanență periodică și în continuare până la încetarea condițiilor de lucru, constituie timp de lucru, independent de existența/inexistența vreunei sesizări de competența judecătorului de drepturi și libertăți și de exercitarea și îndeplinirea efectivă a vreunei atribuții de serviciu, precum și obligarea pârâților la repararea prejudiciului creat prin neacordarea drepturilor de care ar fi trebuit să beneficieze, respectiv obligarea pârâților la calcularea, alocarea și plata sumelor pentru orele aferente timpului de lucru din cadrul serviciului de permanență, care depășesc perioada normală de lucru de 8 ore în timpul zilelor lucrătoare, precum și pe durata zilelor de sâmbătă și duminică, prin acordarea unei sume (stabilită printr-o expertiză contabilă) actualizate.

16. În cadrul soluționării acțiunilor s-au dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție și suspendarea cauzei.

IV. Motivele de admisibilitate reținute de titularii sesizărilor

17. Instanțele de trimitere au apreciat că sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, urmând a solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept menționate, deoarece:

— obiectul acțiunilor constă în solicitarea de recunoaștere a plății muncii suplimentare prestate, raportat la indemnizațiile

lunare ale reclamantilor, pe ultimii 3 ani, sume ce vor fi actualizate, ca efect al îmbogățirii fără justă cauză a pârâților;

— pretenția dedusă judecății privește stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, reclamantii având funcțiile de judecători și asistenți judiciari, ceea ce înseamnă că, prin natura funcției, fac parte din familia ocupațională „Justiție”;

— din verificările efectuate, asupra chestiunii de drept de care depinde soluționarea cauzei, instanța supremă nu s-a pronunțat.

V. Punctul de vedere al titularilor sesizărilor

18. Tribunalul Dâmbovița nu a formulat niciun punct de vedere.

19. Tribunalul Galați a arătat că art. 3 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 prevede următoarele: „Ordonatorii de credite au obligația să stabilească salariile de bază (...)/indemnizațiile de încadrare/indemnizațiile lunare, sporurile, alte drepturi salariale în bani și în natură prevăzute de lege (...), astfel încât să se încadreze în sumele aprobate cu această destinație în bugetul propriu.”

20. Potrivit art. 8 alin. (1) din cap. VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, judecătorii au dreptul, pentru activitatea desfășurată, la o indemnizație de încadrare stabilită în raport cu nivelul instanțelor sau parchetelor sau, după caz, cu gradul profesional obținut, cu funcția deținută și, după caz, cu vechimea în muncă și în funcție, potrivit prevederilor legii, și indemnizațiile de încadrare și celelalte drepturi ale judecătorilor se stabilesc, după caz, de ministrul justiției, de președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu excepția cazurilor în care, prin lege specială sau prin această lege, se prevede altfel.

21. În conformitate cu art. 2 pct. 1 și 2 din Directiva 2003/88/CE, prin timp de lucru se înțelege orice perioadă în care lucrătorul se află la locul de muncă, la dispoziția angajatorului și își exercită activitatea sau funcțiile în conformitate cu legislațiile și practicile naționale, iar prin perioadă de repaus se înțelege orice perioadă care nu este timp de lucru. Prin raportare la conținutul noțiunilor de timp de lucru și perioadă de repaus s-a apreciat că noțiunea de perioadă inactivă nu este identică cu cea de timp de lucru.

22. Totodată, potrivit art. 111 alin. (1) din Codul muncii, timpul de muncă reprezintă orice perioadă în care salariatul prestează munca, se află la dispoziția angajatorului și își îndeplinește sarcinile și atribuțiile, conform prevederilor contractului individual de muncă, contractului colectiv de muncă aplicabil și/sau ale legislației în vigoare.

23. Art. 5 alin. (2) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii nr. 3.243/2022, stabilește că programul de lucru al judecătorilor începe, de regulă, la ora 8:00 și se încheie, de regulă, la ora 16:00. Aceștia sunt însă obligați să fie prezenți la ora stabilită pentru îndeplinirea activităților în care sunt planificați ori pe care și le-au stabilit sau care impun prezența lor, ca efect al unor dispoziții legale sau regulamentare, ori pentru ședințele de judecată în care au fost desemnați, precum și la activitățile stabilite de președintele instanței în conformitate cu legea.

24. În consecință, raportat la prevederile arătate, timpul în care reclamanta este programată în serviciul de permanență nu poate fi calificat ca timp de lucru, dat fiind că activitățile desfășurate de către judecători peste programul de muncă de 8 ore (inclusiv serviciul de permanență) fac parte din activitatea curentă a judecătorilor.

VI. Punctul de vedere al părților

25. Părțile nu au exprimat niciun punct de vedere.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

26. Instanțele naționale au comunicat hotărâri judecătorești și opinii teoretice, din care a rezultat existența a două orientări jurisprudențiale.

27. Într-o orientare majoritară s-a apreciat că Legea-cadru nr. 153/2017, singura care reglementează în prezent drepturile de natură salarială ale magistraților din categoria cărora fac parte reclamanții din cele două cauze, nu prevede posibilitatea remunerării pentru munca suplimentară efectuată ca urmare a existenței unei scheme incomplete de judecătorești/asistenți judiciari.

28. Într-o opinie minoritară s-a susținut că judecătorii/asistenții judiciari pot beneficia de contravaloarea muncii suplimentare prestate raportat la indemnizația din ultimii 3 ani anteriori formulării acțiunii.

29. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

30. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin Decizia nr. 78 din 18 noiembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 7 din 9 ianuarie 2025, a stabilit că activitatea prestată de judecători în condițiile unei scheme de personal incomplete nu constituie muncă suplimentară în condițiile art. 120 alin. (1) din Codul muncii.

IX. Jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene

31. În Dosarul nr. 12.228/3/2022, Curtea de Apel București a sesizat Curtea de Justiție a Uniunii Europene, în temeiul art. 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, cu următoarea întrebare preliminară: „Articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf T.U.E., cu referire la articolul 2 T.U.E., pct. 5 și 7 din Carta comunitară a drepturilor sociale fundamentale ale lucrătorilor și art. 3, 5, 6 și 7 din Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru, trebuie interpretat, în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal, în sensul că principiul independenței judecătorilor se opune unei dispoziții legislative naționale care interzice plata orelor suplimentare lucrate de un judecător ca urmare a deficitului de personal în cadrul instanței în care funcționează, în condițiile în care compensarea numai cu timp liber corespunzător a muncii suplimentare efectuate peste durata normală a timpului de lucru, precum și în zilele de repaus săptămânal și de sărbători legale, dacă ar fi pusă în aplicare, ar afecta concediul legal de odihnă anual?”.

X. Raportul asupra chestiunii de drept

32. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că sesizările sunt inadmisibile.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

Asupra admisibilității sesizării

33. Prealabil, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, formulată în temeiul prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, trebuie să îndeplinească, în mod cumulativ, următoarele condiții de admisibilitate:

- (i) existența unei cauze în curs de judecată, care să privească fie stabilirea și/sau plata drepturilor salariale/de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, fie stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze;

- (ii) instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în primă instanță sau în calea de atac;
- (iii) să existe o chestiune de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei;
- (iv) chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

34. Evaluând elementele sesizării, în scopul de a stabili dacă sunt întrunite toate condițiile anterior enunțate, se constată că acestea nu sunt îndeplinite în totalitate.

35. Referitor la primele două condiții legale, acestea sunt îndeplinite, pretențiile deduse judecății se circumscriu unor drepturi salariale ale personalului plătit din fonduri publice, în sensul art. 1 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, iar cauzele în care au fost formulate sesizările se află în primă instanță, fiind pe rolul unui complet de judecată specializat în litigii de muncă și asigurări sociale din cadrul Tribunalului Dâmbovița, respectiv al Tribunalului Galați.

36. De lămurirea acestei chestiuni de drept depinde soluționarea pe fond a cauzelor, dat fiind că reclamanții pretind contravaloarea muncii suplimentare prestate, respectiv dacă perioada de asigurare a permanenței inactive de către magistratul aflat la dispoziția angajatorului, fără să îndeplinească nicio activitate, dar putând în orice moment să i se ceară să își îndeplinească atribuțiile, reprezintă muncă suplimentară în accepțiunea de timp de lucru stabilit prin prevederile Directivei 2003/88 CE a Parlamentului European, impunându-se lămurirea corelației dintre Codul muncii, pe de o parte, și regulile generale edictate în cuprinsul Legii-cadru nr. 153/2017 referitoare la salarizarea magistraților, pe de altă parte.

37. Așa cum s-a menționat anterior (paragraful 30), prin Decizia nr. 78 din 18 noiembrie 2024, s-a stabilit că activitatea prestată de judecători în condițiile unei scheme de personal incomplete nu constituie muncă suplimentară în condițiile art. 120 alin. (1) din Codul muncii.

38. În considerentele acestei decizii s-au reținut următoarele: „84. Salarizarea magistraților presupune plata unei indemnizații de încadrare, stabilită prin legea specială, în funcție de criterii exprese cum ar fi nivelul instanței, funcția, vechimea în muncă și în funcție.

85. Mai mult, legiuitorul român nu a legiferat posibilitatea redistribuirii unor indemnizații pe care ordonatorul de credite le-ar fi estimat, ca incluse în bugetul său de cheltuieli cu resursa umană, în raport cu numărul judecătorilor din schema de personal. De aceea, indiferent de volumul de activitate efectiv al unui judecător, contraprestația muncii lui se poate raporta doar la criteriile de salarizare stabilite prin lege, neexistând o normă legală care să permită plata muncii suplimentare depuse de judecătorii care își desfășoară activitatea în cadrul unei instanțe al cărei grad de ocupare este foarte redus.

86. Pe de o parte, faptul că numărul posturilor existente în schema unei instanțe nu era ocupat nu presupune în mod automat că judecătorii au efectuat ore suplimentare, după cum este posibil ca activitatea judecătorilor să se desfășoare după program chiar și în situația unei scheme de personal complete. Pe de altă parte, efectuarea unei munci suplimentare trebuie analizată mai ales prin raportare la volumul și complexitatea concretă a activității într-un anumit moment și abia apoi prin raportare la procentul de ocupare a schemei de personal, toate acestea pe fondul lipsei unei normări concrete a activității judecătorilor.

87. Salarizarea judecătorilor nu prevede drept criteriu numărul de dosare care le revin spre soluționare, aceasta făcându-se, așa cum s-a arătat deja, potrivit gradului profesional, gradației avute, vechimii în funcție sau în specialitate. Indemnizația unui judecător nu se stabilește prin raportare la un număr minim sau maxim de dosare soluționate. Volumul de activitate este un

indicator statistic fluctuant de la un an la altul, fără ca acesta să ducă la o scădere sau mărire salarială.

88. Potrivit art. 5 alin. (2) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 3.243/2022: «Programul de lucru al judecătorilor începe, de regulă, la ora 8:00 și se încheie, de regulă, la ora 16:00. Aceștia sunt, însă, obligați să fie prezenți la ora stabilită pentru îndeplinirea activităților în care sunt planificați ori pe care și le-au stabilit sau care impun prezența lor, ca efect al unor dispoziții legale sau regulamentare, ori pentru ședințele de judecată în care au fost desemnați, precum și la activitățile stabilite de președintele instanței în conformitate cu legea.»

89. Prin urmare, nu se poate reține în situația judecătorilor un mecanism de evidențiere concretă a timpului de muncă săptămânal — existența unei durate normale a timpului de muncă săptămânal — în accepțiunea art. 112 din Codul muncii, în afara căreia să se poată cuantifica munca suplimentară, potrivit art. 120 din Codul muncii, și care să genereze, astfel, posibilitatea valorificării acestui beneficiu legal, fie prin compensarea cu ore libere plătite, fie prin acordarea unui spor salarial, conform art. 122 și 123 din Codul muncii.

90. Așadar, nu există dispoziții legale care să prevadă că, în situația în care există posturi libere în schema instanței, judecătorii aflați în activitate pot primi un spor pentru muncă suplimentară.

91. Nu constituie un astfel de temei nici Hotărârea nr. 2.225 din 3.11.2022 a Secției pentru judecatori a Consiliului Superior al Magistraturii, prin care s-a decis ca sumele reprezentând cheltuieli de personal aferente unei scheme incomplete să fie împărțite tuturor judecătorilor care exercită efectiv funcția la acea instanță.

92. Consiliul Superior al Magistraturii a efectuat, prin hotărârea menționată, doar o analiză prin analogie, arătând că, pentru situații similare, este recunoscută *de lege lata* posibilitatea cumulului de funcții în cazul funcțiilor didactice, funcțiilor de specialitate medicală sanitară și asistență socială și funcțiilor de specialitate artistică, pentru care art. 29 din Legea-cadru nr. 153/2017 prevede că pot fi ocupate și prin cumul de funcții de personalul angajat. În virtutea art. 35 alin. (1) din Codul muncii, personalul care realizează cumulul de funcții beneficiază de salariul corespunzător pentru fiecare dintre acestea.

93. În aceste condiții, Consiliul Superior al Magistraturii a apreciat că nu există nicio rațiune pentru care judecătorii care gestionează un volum de activitate deseori împovăraător, ca efect al existenței unui număr mare de posturi vacante la instanțele la care funcționează, să nu beneficieze de venitul corespunzător activității suplimentare pe care o prestează în mod sistematic, fără însă a indica un text de lege *de lege lata* care să permită încadrarea și remunerarea activității desfășurate de către judecători în condițiile unor scheme de personal incomplete ca muncă suplimentară.”

39. Așadar, instanțele de trimitere dispun de suficiente repere pentru a dezlega problemele de drept cu care au fost investite, fără a mai fi necesară recurgerea la procedura de unificare a practicii reprezentată de hotărârea prealabilă.

40. Rolul și funcția mecanismelor de unificare a practicii judiciare nu vor fi mai energic asigurate prin pronunțarea repetată în interpretarea și aplicarea unor texte de lege diferite, dar care conțin, de fapt, una și aceeași problemă de drept.

41. Forța obligatorie cu care sunt înzestrate, prin efectul art. 517 alin. (4) din Codul de procedură civilă, respectiv art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă, dezlegările problemelor de drept date prin hotărâri prealabile sau decizii pronunțate în interesul legii constituie un argument și un instrument util instanțelor de judecată în procesul de aplicare a legii, raționamentul dezvoltat impunându-se nu doar în litigiile ce antamează problemele de drept punctuale dezlegate, ci și în cazul altora, identice ori similare, chiar încorporate în alte texte de lege decât cele care au constituit obiectul sesizării.

42. Față de argumentele extensive dezvoltate în cuprinsul Deciziei nr. 78 din 18 noiembrie 2024, devine evident că sesizările prezente nu se referă la o chestiune de drept care să necesite cu pregnanță a fi lămurită și care să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării sale de principiu pentru preîntâmpinarea generalizării practicii neunitare, sesizările neîntrunind, pe cale de consecință, nici condiția distinctă negativă a nepronunțării anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție asupra problemei de drept și nici exigențele de dificultate care să necesite antrenarea acestui mecanism de unificare.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Dâmbovița în Dosarul nr. 870/120/2023, în vederea lămuririi următoarei probleme de drept:

Dacă, în cadrul familiei ocupaționale „Justiție”, judecătorii și asistenții judiciari pot beneficia, în temeiul art. 38-40, 120, 123 din Codul muncii cu aplicarea art. 1.345 din Codul civil, de contravaloarea muncii suplimentare prestate raportat la indemnizația din ultimii 3 ani anterior formulării acțiunii.

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Galați în Dosarul nr. 1.002/121/2023, în vederea lămuririi următoarei probleme de drept:

Dacă perioada de asigurare a permanenței inactive de către magistratul aflat la dispoziția angajatorului, fără să îndeplinească nicio activitate, dar putând în orice moment să i se ceară să își îndeplinească atribuțiile, reprezintă muncă suplimentară în accepțiunea de timp de lucru stabilit prin prevederile Directivei 2003/88 CE a Parlamentului European, remunerarea magistratului urmând a fi făcută prin coroborarea art. 8 alin. (1) din cap. VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 cu art. 123 alin. (1) din Codul muncii.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 7 aprilie 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 125

din 7 aprilie 2025

Dosar nr. 2.477/1/2024

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Adina Georgeta Nicolae	— judecător la Secția I civilă
Beatrice Ioana Nestor	— judecător la Secția I civilă
Mariana Hortolomei	— judecător la Secția I civilă
Diana Florea Burgazli	— judecător la Secția I civilă
Mihai Andrei Negoescu-Gândac	— judecător la Secția I civilă
Mărioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător la Secția a II-a civilă
Minodora Condoiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Diana Manole	— judecător la Secția a II-a civilă
Carmen Sandu-Necula	— judecător la Secția a II-a civilă
Liliana Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Luiza Maria Păun	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Mihaela Voinescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mădălina Elena Vladu-Crevon	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Veronica Dumitrache	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 2.477/1/2024, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Mihaela Lorena Repana, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 2.462/111/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat, conform art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, fiind formulat un punct de vedere de către pârâtă.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Tribunalul Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea din 9 octombrie 2024, în Dosarul nr. 2.462/111/2024, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024*), în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, și având în vedere Decizia nr. 80 din 11 decembrie 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 30 ianuarie 2024, egalizarea salariului de bază la nivelul maxim în plată pentru funcții similare existente în cadrul categoriilor profesionale din familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație” (anexa nr. VIII cap. I lit. A pct. I din Legea-cadru nr. 153/2017) cu luarea în considerare a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive presupune includerea și păstrarea în salariul de bază brut a suplimentului postului în procent de 25% din salariul de bază și a suplimentului treptei de salarizare în procent de 25% din salariul de bază, prevăzute de art. 31 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și recunoscute prin hotărâri judecătorești pronunțate anterior intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare?

8. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la 4 noiembrie 2024 cu nr. 2.477/1/2024, termenul de judecată fiind stabilit pentru data de 7 aprilie 2025.

II. Dispozițiile legale care formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

9. Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare (*Legea-cadru nr. 153/2017*):

Principii

„Art. 6. — Sistemul de salarizare reglementat prin prezenta lege are la bază următoarele principii: (...)

b) principiul nediscriminării, în sensul eliminării oricăror forme de discriminare și instituirii unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție;

c) principiul egalității, prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală;"

10. Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare (*Legea nr. 188/1999*):

„Art. 31. — (1) Pentru activitatea desfășurată, funcționarii publici au dreptul la un salariu compus din:

a) salariul de bază;

b) sporul pentru vechime în muncă;

c) suplimentul postului;

d) suplimentul corespunzător treptei de salarizare.

(2) Funcționarii publici beneficiază de prime și alte drepturi salariale, în condițiile legii.

(3) Salarizarea funcționarilor publici se face în conformitate cu prevederile legii privind stabilirea sistemului unitar de salarizare pentru funcționarii publici."

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept supusă interpretării

11. Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Bihor la data de 1 iulie 2024, reclamanta a solicitat instanței ca, prin hotărârea pe care o va pronunța, să oblige pârâta Agenția Națională pentru Achiziții Publice:

— să emită ordin prin care, în aplicarea unitară a prevederilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017, să îi stabilească salariul de bază la nivelul maxim pentru funcții similare existente în plată în cadrul categoriilor profesionale din familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație” (anexa nr. VIII cap. I lit. A pct. I din Legea-cadru nr. 153/2017), pentru aceeași funcție/grad/gradație, cu luarea în considerare inclusiv a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, în acord cu prevederile Deciziei nr. 80 din 11 decembrie 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept;

— la repararea prejudiciului produs până la data încetării stării de discriminare, prin plata drepturilor salariale reprezentând diferența dintre salariul cuvenit conform primului capăt de cerere și salariul efectiv achitat, în ultimii trei ani anteriori introducerii acțiunii, corespunzător perioadelor lucrate și funcțiilor pe care le-a exercitat, diferențe ce vor fi actualizate cu indicele de inflație și dobânda legală, de la data scadenței fiecărui venit lunar și până la data plății efective și în continuare;

— la recalcularea salariului de bază brut lunar și a celorlalte drepturi aferente, cu luarea în considerare a drepturilor salariale recunoscute prin hotărâri judecătorești altor funcționari publici din cadrul aceleiași familii ocupaționale, în sensul includerii și păstrării în salariul de bază brut, ca urmare a punerii în aplicare a legilor succesive de salarizare, a suplimentului postului și a suplimentului treptei de salarizare, respectiv suplimentul postului în procent de 25% din salariul de bază brut lunar și suplimentul treptei de salarizare în procent de 25% din salariul de bază brut lunar, prin raportare la nivelul maxim al salariului lunar brut (venit salarial lunar brut), cu luarea în considerare a drepturilor salariale recunoscute prin hotărâri judecătorești altor funcționari publici din cadrul aceleiași familii ocupaționale, și la obligarea pârâtei la plata sumelor constând în diferența dintre drepturile salariale stabilite cu luarea în considerare a suplimentului postului de 25% și a suplimentului treptei de salarizare de 25% și a salariului de încadrare brut lunar și drepturile salariale încasate efectiv, pentru ultimii trei ani anteriori introducerii acțiunii, raportat și la data începerii activității, sume actualizate cu indicele de inflație și cu adăugarea dobânzii legale penalizatoare, de la data scadenței fiecărei sume și până la data plății efective.

12. În motivare, reclamanta a arătat, în esență, că este funcționar public în cadrul instituției pârâte, iar prezenta acțiune este întemeiată pe faptul că, deși unele prevederi din Legea-cadru nr. 153/2017 au fost lămurite prin Decizia nr. 80 din

11 decembrie 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, totuși, actual, subzistă inechități în sistemul de salarizare aplicabil, existând o serie de diferențe salariale în cadrul familiei ocupaționale de funcții bugetare „Administrație” care nu sunt justificate printr-un regim legal, derogatoriu, special, constatându-se astfel o certă încălcare a principiilor nediscriminării și egalității în drepturi a funcționarilor publici din cadrul aceleiași familii ocupaționale, în raporturile lor de salarizare cu autoritatea angajatoare.

13. În ceea ce privește drepturile ce fac obiectul ultimului capăt de cerere, reclamanta a arătat că unii funcționari publici din familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație” beneficiază de includerea în salariul de bază a suplimentului postului în procent de 25% și a suplimentului treptei de salarizare în procent de 25%, prin obținerea unor hotărâri judecătorești în acest sens.

14. Prin întâmpinare, pârâta a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată, arătând că solicitarea reclamantei în ceea ce privește referirea la cuantumurile drepturilor salariale existente la nivelul altor instituții publice, în condițiile în care aceasta este funcționar public în cadrul Agenției Naționale pentru Achiziții Publice, face ca acțiunea să fie lipsită de temei. Cu privire la capătul 2 de cerere a arătat că drepturile salariale au fost acordate conform prevederilor legale în vigoare la momentul calculării salariilor și, în consecință, nu există o stare de discriminare. S-a arătat că este neîntemeiat și capătul 3 de cerere, deoarece Decizia nr. 80 din 11 decembrie 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, pe care a invocat-o reclamanta, a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 30 ianuarie 2024, or, solicitarea privind acordarea unor sporuri salariale pentru ultimii trei ani anteriori introducerii acțiunii, respectiv anterior anului 2024, invocând decizii ale instanței supreme, precum și alte acte normative, publicate în anul 2024, este vădit neîntemeiată.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

15. Instanța de trimitere Tribunalul Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării, în raport cu dispozițiile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, arătând că soluționarea cauzei depinde de dezlegarea chestiunii de drept invocate, având în vedere că reclamanta solicită stabilirea nivelului salariului maxim prin raportare la funcții similare existente în plată în cadrul altor ministere din familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație” și solicită luarea în considerare a majorărilor recunoscute altor funcționari publici prin hotărâri judecătorești definitive, ce presupune includerea și păstrarea în salariul de bază brut a suplimentului postului în procent de 25% din salariul de bază și a suplimentului treptei de salarizare în procent de 25% din salariul de bază, prevăzute de art. 31 din Legea nr. 188/1999 și recunoscute prin hotărâri judecătorești pronunțate anterior intrării în vigoare a Legii nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare (*Legea nr. 330/2009*).

16. De asemenea, a învederat că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra chestiunii de drept invocate, iar această problemă nu face obiectul unei sesizări până la data pronunțării prezentei încheieri de sesizare.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

17. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, pârâta a formulat un punct de vedere prin care a arătat că raportarea nivelului de salarizare trebuie făcută în cadrul instituției în care este salariată reclamanta.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

18. Completul de judecată care a formulat sesizarea nu a exprimat un punct de vedere cu privire la dezlegarea chestiunii de drept.

VII. Practica judiciară a instanțelor naționale în materie

19. La solicitarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, din datele transmise de instanțele naționale a rezultat că, în practica judiciară, au fost pronunțate atât hotărâri de respingere a acțiunilor, față de statuările din Decizia nr. 20 din 21 septembrie 2009, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 880 din 16 decembrie 2009, și din Decizia nr. 49 din 18 iunie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838 din 2 octombrie 2018, cât și hotărâri de admitere a acțiunilor, reținându-se că nu există o încălcare a Deciziei de recurs în interesul legii nr. 20 din 21 septembrie 2009, care vizează stabilirea pe cale judecătorească a drepturilor salariale în discuție, întrucât se aplică dispozițiile legale care reglementează egalizarea salariilor prin raportare la salariul maxim aflat în plată, incluzând și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești.

20. La nivel teoretic, punctele de vedere exprimate de judecători, în majoritate, au fost în sensul că, în interpretarea dispozițiilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 și având în vedere Decizia nr. 80 din 11 decembrie 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, la egalizarea salariului de bază la nivelul maxim aflat în plată pentru funcții similare existente în cadrul categoriilor profesionale din familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație” (anexa nr. VIII cap. I lit. A pct. I din Legea-cadru nr. 153/2017) pot fi luate în considerare majorările recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive, respectiv includerea și păstrarea în salariul de bază brut a suplimentului postului în procent de 25% din salariul de bază și a suplimentului treptei de salarizare în procent de 25% din salariul de bază, prevăzute de art. 31 din Legea nr. 188/1999, recunoscute prin hotărâri judecătorești pronunțate anterior intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009, numai dacă prin respectivele hotărâri judecătorești au fost interpretate norme legale care au instituit majorări de aplicabilitate generală la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale, întrucât numai într-un astfel de caz principiile nediscriminării și egalității pot constitui temei al egalizării; în schimb, dacă sfera lor de aplicare este restrânsă în beneficiul anumitor destinatari ai legii, cele două principii se opun egalizării salariilor de bază ale persoanelor cărora legea nu le recunoaște dreptul la respectivele majorări.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

21. În procedurile de unificare a practicii judiciare au fost pronunțate următoarele decizii de către Înalta Curte de Casație și Justiție, ce prezintă relevanță în dezlegarea prezentei chestiuni de drept, în ordine cronologică:

— Decizia nr. 20 din 21 septembrie 2009 a Secțiilor Unite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 880 din 16 decembrie 2009;

— Decizia nr. 2 din 19 ianuarie 2015 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 26 martie 2015;

— Decizia nr. 36 din 4 iunie 2018 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 606 din 16 iulie 2018;

— Decizia nr. 49 din 18 iunie 2018 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838 din 2 octombrie 2018;

— Decizia nr. 8 din 8 februarie 2021 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 337 din 2 aprilie 2021;

— Decizia nr. 80 din 11 decembrie 2023 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 30 ianuarie 2024;

— Decizia nr. 3 din 29 ianuarie 2024 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 132 din 15 februarie 2024;

— Decizia nr. 40 din 16 septembrie 2024 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1017 din 11 octombrie 2024;

— Decizia nr. 71 din 11 noiembrie 2024 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1330 din 31 decembrie 2024;

— Decizia nr. 68 din 3 martie 2025 a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, nepublicată la data pronunțării prezentei decizii.

IX. Jurisprudența Curții Constituționale

22. Prin Decizia nr. 794 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1029 din 21 decembrie 2016, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 31 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare sunt neconstituționale. În considerentele de la paragraful 32 din această decizie s-a reținut că:

„În consecință, ca efect al neconstituționalității art. 31 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016), «nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare», la care se face egalizarea prevăzută de art. 31 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016), trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești. Așadar, personalul care beneficiază de aceleași condiții trebuie să fie salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul aceleiași categorii profesionale și familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică.”

X. Raportul asupra chestiunii de drept

23. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea formulată în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, nefiind întrunite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

24. Temeiul sesizării este reprezentat de prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, act normativ care cuprinde norme speciale de reglementare a procedurii hotărârii prealabile, în scopul asigurării unei practici judiciare unitare în materia litigiilor de muncă ale personalului plătit din fonduri publice, precum și în materia asigurărilor sociale, parțial derogatorii de la procedura de drept comun reglementată de dispozițiile art. 519-521 din Codul de procedură civilă.

25. În ceea ce privește domeniul de aplicare al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, art. 1 stabilește că acest act normativ se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale ori de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, precum și în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea

drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze.

26. Referitor la condițiile de admisibilitate a sesizării, art. 2 alin. (1) din ordonanța de urgență menționată prevede următoarele: *„Dacă în cursul judecării proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”*

27. Se constată că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 instituie o procedură specială privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, astfel că dispozițiile sale se aplică cu prioritate, potrivit principiului *specialia generalibus derogant*, urmând a se completa, în mod corespunzător, cu prevederile Codului de procedură civilă, astfel cum se arată la art. 4 din ordonanța de urgență.

28. În acest context normativ se reține că sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, formulată în temeiul prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, trebuie să îndeplinească, în mod cumulativ, următoarele condiții de admisibilitate:

- (i) existența unei cauze în curs de judecată, care să privească fie stabilirea și/sau plata drepturilor salariale/de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, fie stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze;
- (ii) instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în primă instanță sau în calea de atac;
- (iii) soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept;
- (iv) chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

29. Evaluând elementele sesizării, în scopul de a stabili dacă sunt întrunite toate condițiile anterior enunțate, se constată că primele două condiții legale sunt îndeplinite.

30. Astfel, cauza în care a fost formulată sesizarea se află în curs de soluționare în primă instanță, pe rolul tribunalului.

31. Totodată, litigiul se înscrie în domeniul specific de reglementare prevăzut la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, sesizarea fiind formulată într-un proces ce are ca obiect stabilirea drepturilor salariale ale reclamantei (funcționar public din cadrul Agenției Naționale pentru Achiziții Publice), prin alinierea la nivelul maxim rezultat din includerea în salariul de bază a unor sporuri recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive altor salariați cu funcții similare, precum și obligarea la plata diferențelor salariale cuvenite.

32. În analiza condiției existenței unei chestiuni de drept se impune precizarea că admisibilitatea investiției Înaltei Curți de Casație și Justiție cu pronunțarea unei hotărâri prealabile în temeiul art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 nu poate fi desprinsă de condiția existenței unei chestiuni reale de drept, care să necesite recurgerea la mecanismul hotărârii prealabile.

33. Cerința ca dezlegarea problemei de drept să reflecte o dificultate considerabilă este subsumată logic condițiilor de admisibilitate a sesizărilor formulate atât în temeiul prevederilor art. 519 din Codul de procedură civilă, cât și în temeiul art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, întrucât prin aceste mecanisme instanța supremă realizează nemijlocit funcția de asigurare a unei jurisprudențe unitare, hotărârea prealabilă reprezentând un mijloc eficient de a preveni apariția practicii judiciare neunitare, în contextul în care instanțele de trimitere se confruntă cu chestiuni de drept ce au aptitudinea de a constitui izvor al jurisprudenței neunitare, prin caracterul neclar, incomplet sau echivoc al normelor în analiză.

34. În același sens, în sesizările formulate în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 trebuie avut în vedere preambulul acestui act normativ, în care s-a ținut seama de *„faptul că măsurile legislative propuse pot influența pozitiv activitatea instanțelor judecătorești, în condițiile în care, încă dintr-o etapă incipientă, s-ar asigura clarificarea unor chestiuni dificile de drept”* (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 41 din 16 septembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1056 din 21 octombrie 2024, și Decizia nr. 53 din 21 octombrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1191 din 29 noiembrie 2024, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).

35. Rămân valabile cazurile incontestabile în care s-a stabilit că nu se verifică condiția dificultății chestiunii de drept, conturate în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept sesizat în temeiul art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă, cum ar fi: a) claritatea normei, când aplicarea corectă a dreptului se impune într-un mod atât de evident, încât nu lasă loc de îndoială cu privire la modul de soluționare a întrebării adresate; b) când se solicită instanței supreme determinarea chiar a normei juridice aplicabile unui raport juridic, atribut ce intră și trebuie să rămână în sfera de competență a instanței de judecată; c) când chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită și-a clarificat înțelesul în practica judiciară, din hotărârile cercetate rezultând că normele de drept în discuție au primit, într-o majoritate covârșitoare, aceeași interpretare; d) când pe calea hotărârii prealabile se solicită completarea legii; e) când se solicită lămurirea unor aspecte ce se regăsesc tranșate în jurisprudența constantă și clară a Curții de Justiție a Uniunii Europene, a Curții Europene a Drepturilor Omului, a Curții Constituționale ori a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

36. Problema dificultății chestiunii de drept nu poate fi disociată de existența unor dezlegări anterioare date de instanța supremă în mecanismele de unificare a practicii judiciare în cazul unor chestiuni de drept asemănătoare, de natură a oferi instanțelor naționale suficiente repere interpretative pentru soluționarea cauzelor cu care au fost investite, inclusiv prin considerente cu caracter de principiu.

37. Procedând la verificarea acestei condiții de admisibilitate, se impune precizarea că sesizarea este formulată într-o cauză în care reclamanta, funcționar public în cadrul Agenției Naționale pentru Achiziții Publice, solicită stabilirea nivelului salariului său prin raportare la funcții similare existente în plată în cadrul altor ministere din familia ocupațională de funcții bugetare

„Administrație” și solicită luarea în considerare a majorărilor recunoscute altor funcționari publici prin hotărâri judecătorești definitive, ce presupun includerea și păstrarea în salariul de bază brut a suplimentului postului în procent de 25% din salariul de bază și a suplimentului treptei de salarizare în procent de 25% din salariul de bază, prevăzute de art. 31 din Legea nr. 188/1999 și recunoscute prin hotărâri judecătorești pronunțate anterior intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009.

38. În acest context, potrivit sesizării instanței de trimitere, trebuie lămurit dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 și având în vedere Decizia nr. 80 din 11 decembrie 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, egalizarea salariului de bază la nivelul maxim în plată pentru funcții similare existente în cadrul categoriilor profesionale din familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație” (anexa nr. VIII cap. I lit. A pct. I din Legea-cadru nr. 153/2017) cu luarea în considerare a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive presupune includerea și păstrarea în salariul de bază brut a suplimentului postului în procent de 25% din salariul de bază și a suplimentului treptei de salarizare în procent de 25% din salariul de bază, prevăzute de art. 31 din Legea nr. 188/1999 și recunoscute prin hotărâri judecătorești pronunțate anterior intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009.

39. Examenul deciziilor interpretative pronunțate în mecanismele de unificare a practicii judiciare în legătură cu chestiuni de drept similare relevă împrejurarea că instanța supremă a oferit deja suficiente repere pentru interpretarea și aplicarea unitară a normelor legale în discuție, care se impun a fi respectate și valorificate, *mutatis mutandis*, de către instanța de trimitere în cauza cu soluționarea căreia a fost învestită, aplicarea concretă și efectivă a legii constituind atributul constituțional exclusiv al acesteia.

40. Astfel, prin Decizia nr. 2 din 19 ianuarie 2015, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit, în interpretarea și aplicarea art. 2 raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) pct. (i) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, că punerea în executare a hotărârilor judecătorești prin care s-au acordat unor angajați anumite drepturi salariale nu reprezintă un tratament discriminatoriu al celorlalți angajați.

41. Prin Decizia nr. 20 din 21 septembrie 2009, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiile Unite, s-a admis recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și, în consecință, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 31 alin. (1) lit. c) și d) din Legea nr. 188/1999 s-a stabilit că, în lipsa unei cuantificări legale, nu se pot acorda pe calea judecătorească drepturile salariale constând în suplimentul postului și suplimentul corespunzător treptei de salarizare.

42. Prin Decizia nr. 49 din 18 iunie 2018, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit că: „În interpretarea dispozițiilor art. 31 alin. (1), raportat la art. 31 alin. (13) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, în forma modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare pentru personalul încadrat în direcțiile generale de asistență socială și protecția copilului se raportează la nivelul aceluiași ordonator de credite căruia îi sunt subordonate financiar, și nu la nivel național.”

43. În considerentul de la paragraful 123 din această decizie s-a reținut faptul că legiuitorul impune, în ceea ce privește stabilirea unui nivel maxim de salarizare la nivelul mai multor instituții sau autorități publice, ca acele entități să se afle în subordinea unui ordonator de credite comun, să aibă același scop, să îndeplinească aceleași funcții și atribuții, să se situeze la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, condiții care trebuie să fie îndeplinite cumulativ.

44. De asemenea, prin Decizia nr. 8 din 8 februarie 2021, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit că: „În interpretarea și aplicarea prevederilor art. 39 alin. (4) raportat la art. 39 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, în categoria «personalului numit/încadrat», la care se referă prevederile art. 39 alin. (4), raportat la art. 39 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, este inclus și personalul reîncadrat în baza prevederilor art. 36 din Legea-cadru nr. 153/2017.”

45. În considerentul de la paragraful 105 din această decizie s-a reținut că dispozițiile art. 39 alin. (4) din Legea-cadru nr. 153/2017 sunt aplicabile în situația în care există salariați în cadrul autorităților/instituțiilor publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, astfel încât în aceste situații nivelul salariului de bază/indemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate. Noțiunea de funcție similară, prevăzută de alin. (1) al art. 39, este cea definită de art. 7 lit. g) din aceeași lege-cadru, după cum urmează: „funcția similară reprezintă o funcție de același fel din cadrul aceleiași instituții sau autorități publice, care implică aceleași condiții de studii, grad/treaptă profesională, gradație, vechime în funcție sau vechime în specialitate, după caz, și condiții de muncă”.

46. Tot astfel, prin Decizia nr. 40 din 16 septembrie 2024, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 39 alin. (1) și (4) raportat la art. 6 lit. a), b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017, că la stabilirea nivelului maxim de salarizare aflat în plată pentru funcții similare nu se poate ține seama de drepturile salariale recunoscute altor salariați prin hotărâri judecătorești definitive prin care au fost interpretate și aplicate norme legale cu aplicabilitate generală, dacă respectiva interpretare a fost ulterior invalidată printr-o decizie obligatorie a Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțată în dezlegarea unei chestiuni de drept.

47. În considerentul de la paragraful 124 din această decizie s-a reținut că persoanele care nu se găsesc în situația premisă a unei dispoziții legale nu pot beneficia de aceasta chiar dacă invocă hotărâri judecătorești pronunțate în beneficiul unor persoane aflate în situație similară sau identică, principiul egalității neputând opera în favoarea lor împotriva sensului și scopului normei; cu atât mai mult, aceste persoane nu se pot prevala de existența unor atari hotărâri judecătorești pentru a obține un drept salarial cu privire la care s-a statuat cu caracter obligatoriu în sens contrar, printr-o decizie pronunțată în cadrul unui instrument de unificare a practicii.

48. Edificatoare este Decizia nr. 80 din 11 decembrie 2023, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a stabilit, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017, faptul că principiile nediscriminării și egalității pot fi invocate pentru egalizarea la nivel maxim a salariilor de bază, cu luarea în considerare inclusiv a majorărilor recunoscute prin

hotărâri judecătorești definitive, sub rezerva ca ele să aibă aplicabilitate generală la nivelul aceleiași categorii profesionale din cadrul aceleiași familii ocupaționale.

49. În considerentele de la paragraful 82 din această decizie s-a reținut că, atunci când instanțele judecătorești sunt investite cu cereri de egalizare a unor salarii de bază, prin includerea unor majorări recunoscute prin hotărâri definitive, trebuie să examineze dacă în respectivele hotărâri au fost interpretate norme de lege care au instituit majorări de aplicabilitate generală, căci numai într-un astfel de caz principiile examinate pot constitui temei al egalizării; dacă sfera lor de aplicare este însă restrânsă în beneficiul unor anumiți destinatari ai legii, cele două principii se opun egalizării salariilor de bază ale persoanelor cărora legea nu le recunoaște dreptul la respectivele majorări.

50. În considerentul de la paragraful 87 din această decizie s-a arătat că existența unor hotărâri judecătorești nu constituie, în lipsa unei analize a legii aplicabile, temei pentru recunoașterea unor salarii de bază diferite de cele stabilite de legiuitor, iar principiul egalității, prevăzut de dispozițiile art. 6 lit. c) din Legea-cadru nr. 153/2017, nu justifică acordarea altor salarii de bază decât cele pe care legiuitorul, în considerarea unor criterii obiective, le-a stabilit.

51. Această ultimă decizie este invocată prin prezenta sesizare chiar de către instanța de trimitere, fiind solicitată, practic, o explicare a acesteia.

52. Or, nu poate fi transferat instanței supreme atributul de a aprecia dacă o decizie pronunțată de aceasta pe calea unui mecanism de unificare jurisprudențială, care a vizat un alt aspect, are sau nu aplicabilitate într-o speță concretă, după cum nu poate fi transferat nici atributul de a explica încă o dată decizia pronunțată anterior.

53. În condițiile în care, așa cum s-a arătat, există dezlegări anterioare date de Înalta Curte de Casație și Justiție prin hotărâri obligatorii, care se constituie în suficiente repere de interpretare, utile instanței de trimitere în soluționarea cauzei deduse judecătii, revine instanței investite cu soluționarea cauzei atribuția jurisdicțională de a verifica și respecta jurisprudența cu caracter obligatoriu a Înaltei Curți de Casație și Justiție și de a extrage acele elemente care prezintă relevanță în soluționarea litigiului dedus judecătii (Decizia nr. 82 din 18 noiembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 67 din 28 ianuarie 2025, și Decizia nr. 96 din 25 noiembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 36 din 16 ianuarie 2025).

54. Pentru aceste considerente, se reține neîndeplinirea cumulativă a condițiilor prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, astfel că se impune respingerea sesizării, ca inadmisibilă.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 2.462/111/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile privind următoarea chestiune de drept:

Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 6 lit. b) și c) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, și având în vedere Decizia nr. 80 din 11 decembrie 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 30 ianuarie 2024, egalizarea salariului de bază la nivelul maxim în plată pentru funcții similare existente în cadrul categoriilor profesionale din familia ocupațională de funcții bugetare „Administrație” (anexa nr. VIII cap. I lit. A pct. I din Legea-cadru nr. 153/2017) cu luarea în considerare a majorărilor recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive presupune includerea și păstrarea în salariul de bază brut a suplimentului postului în procent de 25% din salariul de bază și a suplimentului treptei de salarizare în procent de 25% din salariul de bază, prevăzute de art. 31 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și recunoscute prin hotărâri judecătorești pronunțate anterior intrării în vigoare a Legii-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările ulterioare?

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 7 aprilie 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Mihaela Lorena Repana

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

